3 Απριλίου 2020

Γιατί δεν αφήνεις τα παιδιά να έρθουν στο σπίτι μου; (θαύμα Παναγίας Πορταΐτισσας)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Η κ. Μ.Σ. μας γράφει:

«... Μεγάλη η Χάρη της Υπεραγίας Θεοτόκου! Αξιώθηκα στη ζωή μου να δω, να ζήσω δυό θαύματά Της, όταν ήμουνα 17 χρόνων, το 1950. Κατάγομαι από τις Φέρες, είμαστε δίδυμες αδερφές, Μ. και Β.Κ. Τώρα, (1996) είμαι 63 ετών, λέγομαι Σ. και μένω στην Αλεξανδρούπολη.

Μας πήρε λοιπόν τότε, στις 22 Αυγούστου του 1950 η μάνα μου και μας έφερε (εμένα και την αδερφή μου) στην Κορνοφωλιά, να μας δείξει τους συγγενείς της και να ξενυχτήσουμε στο Μοναστήρι για τη Χάρη Της.

Ο δρόμος ήταν γεμάτος αμάξια “τσιργωμένα”, δηλαδή σκεπασμένα με κουβέρτες από πάνω. Έξω από την πόρτα της Μονής έπαιξαν τα όργανα και πουλούσαν οι μικροπωλητές διάφορα πράγματα. Μέσα, αριστερά, ήταν ένα διώροφο κτίριο ανοιχτό, που το έλεγαν “σαράι”· είχε ένα καμαράκι, όπου έμενε ο καλόγερος, ο επικεφαλής του Μοναστηριού, ο Ηγούμενος. Στην αυλή, χόρευε ο κόσμος. Το βράδυ, μπήκαμε μέσα στην Εκκλησία. Δεξιά είχε αγίασμα και πήραμε με ένα μπακιρτσάκι (δοχείο).

Το βράδυ, στον ύπνο τους, μερικοί έβλεπαν την Παναγία να περπατά, άλλοι άκουγαν βήματά Της, εμείς όμως δεν έτυχε να δούμε τη Χάρη Της αυτή, αλλά την άλλη μέρα νιώσαμε θαυμαστά σημάδια Της.

Το πρωί της επόμενης μέρας, γινόταν η Θεία Λειτουργία. Εμείς όμως, για να αποφύγουμε την πολυκοσμία στα λεωφορεία και το συνωστισμό του πλήθους, ξεκινήσαμε να φύγουμε νωρίς και μπροστά μας είδαμε το θαύμα: Ήταν ένας κύριος με μια βοϊδάμαξα και ένας άλλος κύριος με αλογόκαρο. Έζεψαν τα ζώα τους για να τα βγάλουν στον ίσιο δρόμο. Τα αμάξια τους ήταν άδεια, δίχως φορτίο· και τράβηξαν ο ένας τα βόδια τα ζεμένα και ο άλλος το άλογο, για να ξεκινήσουν. Τα βόδια όμως δεν προχωρούσαν, μάταια προσπαθούσε- τα βόδια γονάτισαν τα μπροστινά τους πόδια- το ίδιο και το άλογο. Ο καλόγερος, μόλις είδε τη θαυμαστή σκηνή, τον ακούμε να φωνάζει δυνατά: «Χριστιανοί, ξεζέψτε τα ζώα και πηγαίνετε να προσευχηθείτε, γιατί η Θεία Λειτουργία δεν τέλειωσε ακόμα». Γυρίσαμε όλοι στην Εκκλησία, τελείωσε η Θεία Λειτουργία και η περιφορά της Αγίας Εικόνας και μετά κινήσαμε να φύγουμε.

Με μεγάλη αγωνία προσέχαμε τα αμάξια (τα κάρα). Ω του θαύματος! Αν και γεμάτα από κόσμο τώρα, τα ζώα πήγαιναν κανονικά! Όλοι δόξαζαν το Θεό!

Την επόμενη χρονιά, δηλαδή το 1951, παρακαλούσαμε τον πατέρα μας να μας αφήσει να πάμε στη Χάρη Της, να ξενυχτήσουμε. Εκείνος όμως δεν μας άφηνε, δεν μας επέτρεπε να πάμε μόνες μας.

Και έρχεται, μια μέρα πριν την παραμονή της γιορτής της Παναγίας, φανερώνεται η Παναγία στον ύπνο του και του λέει: «Γιατί δεν αφήνεις τα παιδιά να έρθουν στο σπίτι μου; Η δουλειά σου θα πετύχει».

Το πρωί, φοβισμένος μας λέει: «Ετοιμαστείτε να πάτε στο Μοναστήρι· απόψε δεν

με άφησε η Παναγιά ήσυχο· μου είπε πως η δουλειά που σχεδιάζω θα πετύχει».

Και πραγματικά, έτσι έγινε. Η δουλειά του, σχετική με εμπόριο, είχε επιτυχία και εμείς αξιωθήκαμε να βρεθούμε στο ευλογημένο Μοναστήρι».

Πηγή: Ιστορικό – Θαύματα· Παρακλητικός Κανών και Χαιρετισμοί της Παναγίας Πορταϊτίσσης, Έκδοση Ιερά Μονή Παναγίας Πορταϊτίσσης· Μετόχιον Ιεράς Μονής Ιβήρων Αγίου Όρους, Κορνοφωλιά 2017.